

မိမိတို့အတွက်
အခြေခံကျမ်း

အမြင်မဲ့ကြိုး

(၁)

အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။

အိပ်ပျော်စဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီး အပါးမှ ခြေဖော့ပြီး သွက်သွက်ပင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

သံဘာဂျာတံခါးနားမှာ ရပ်နေသော စာပို့လုလင်ကိုတွေ့ရသည်။

“သံကြိုးစာပါတယ်”

“ဟင်...သံကြိုးစာ”

ငှပွင့်ဝါ အရမ်းအံ့သြပြီး ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးမှ တကယ့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးပါ။

သံကြိုးစာလာရအောင် ဘာအကြောင်းမျှ မရှိ။

“အစ်မ လက်မှတ်ထိုးပြီးယူပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

သံဘာဂျာတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး သံကြိုးစာကို လက်မှတ်ထိုး

ယူလိုက်သည်။ စာပို့လုလင်က နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည်။

တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ထူးဆန်းနေသော သံကြိုးစာကို ဖွင့်ဖက်သည်။

ညီမလေးပွင့်ဝါ.....

မမဆီ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပါ။ မမကို ကူညီပါ။

နှင်းနုဖြူ

အစ်မ နှင်းနုဖြူထံမှ မထင်မှတ်သော သံကြိုးစာက သူမရဲ့နှလုံးသားကို

ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မမနှင်းနုဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ”

နှင်းနုဖြူရဲ့ တိုတောင်းသောသံကြိုးစာက သူမ အတွက်အလွန်ရှည်လျားများပြားလှသော တွေးတောစရာ များကို ဖြစ်စေလိုက်သည်။

“မမနှင်းနုက တော်ရုံ အရေးပုံနဲ့ခေါ်မှမဟုတ်ဘူး၊ သူဘယ်လို ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ ငါ့ကို ကူညီပါလို့ ပြောတာပါလိမ့်”

ကုပ်ပေါ်ဝဲနေသော ဆံပင်တိုတိုလေးကို ပွယောင်းသွားအောင်ပင်ကုတ်ဖွပ်လိုက်သည်။ ငှက်ငှက် တကယ်စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။ ကျန်းမာရေး လွန်စွာ ချို့တဲ့နေသော ဖခင်ကြီးကိုထားပြီး ဘယ်ကိုမျှမသွားနိုင်သည်က ခက်နေသည်။

ဆရာဝန်က ကြပ်မတ်ကုသပေးနေသည်။ ဖခင်ကြီးရဲ့ အခြေအနေက ဖျိုးခနဲ ဖျက်ခနဲ တိမ်းပါး သွားနိုင်သည်။ သူနာပြုဆရာမပင် ငှားထားပြီး ဖခင်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုနေရသည်။

ပစ္စည်းအတော်အတန်ရှိပြီး ချမ်းသာပေမယ့် ဖခင်ကြီးနာတာရှည် မမာမှုကြောင့် တဖြည်း ဖြည်း လုံးပါးပါးနေသည်။

ငှက်ငှက်အပြေးအလွှား တွေးနေသည်။ အစ်မဖြစ်သူ နှင်းနုဖြူ ငွေကြေးများ အခက်အခဲ ဖြစ်နေလား တွေးမိသည်။ ပို့ရအောင်လည်း သူမမှာ သိပ်ပြီး ငွေပို ငွေလျှံမရှိ။

“ကိုမျိုးမြင့်က ချမ်းသာပါတယ်၊ မမနှင်းနု ငါ့ဆီက ငွေကြေး အကူအညီ တောင်းတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အိပ်ခန်းတွင်းမှ ဖခင်ရဲ့ ညည်းသံကငှက်ငှက်အတွေးစများကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ သံကြိုးစကို စာအုပ်ကြားမှာ ဖွက်ခဲ့ပြီး ဖခင်ရဲ့

အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အသက်ကို ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ရှူနေရသော ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး သနားမိသည်။ ခံစားနေရသော ဝေဒနာဆိုးကို မျှဝေခံစားပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သူနာပြုဆရာမက အမောပြေဆေး ကာဒမိုက်ကိုလေးငါးစက် ပါးစပ်ထဲသို့ ချပေးသည်။ သက်သာရုံသာရှိသွားပေမယ့် ပျောက်ကင်းခြင်းမရှိသေး။

“တော်ကြာနေ ဆရာလာရင် ဦးကို အောက်စီဂျင်ပေးမှာ သေချာတယ်”

“ဆေးရုံများ တင်ရဦးမှာလား မသိဘူးနော်”

“ဆေးခန်းက အိုးယူလာပြီး စီစဉ်ပေးရင် ဆေးရုံတင်စရာ မလိုဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ကုနေရက်နဲ့ ဖေဖေက မသက်သာပါလား ဆရာမရယ်”

“ရောဂါကလဲ ကြီးတာကိုး”

ပြေး၍ နှင်းနုဖြူကို သတိရသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသည် ပြောလာသော နှင်းနုဖြူက ဖခင် ကြီးရဲ့ ဝေဒနာကိုမှ သိပါလေစ။ သူ့ ကြောင့် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေရသော ဖခင်ကို သတိကော ရပါလေစလို့ ငှပွင့်ဝါတွေးမိသည်။

(၂)

ငပွင့်ဝါ၏ အတွေးများ နှင်းနုဖြူနှင့် ဖခင်ကြီးပြဿနာတတ်သည့် အချိန်ကာလဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“သမီး နှင်းနု”

“ရှင်...ဖေဖေ ဘာပြောမလို့လဲ ဟင်”

မာမာထန်ထန် ခေါ်လိုက်သော ဖခင်ကို နှင်းနုဖြူက မော့ကြည့်ပြီး မဝံ့မရဲနှင့် မေးသည်။

“နှင်းနု တွဲနေတဲ့ မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဖေဖေမကြိုက်ဘူး”

“နှင်းနုနဲ့ သူက သူငယ်ချင်းပါ ဖေဖေ”

“တော်စမ်း နှင်းနု”

ရှုပ်ထွေးနေသည်။ အစ်ကိုလည်းသနားသည်။ ဖခင်ကြီးကိုလည်း သနားသည်။

“ဖေဖေက အဲဒီ ကိုမျိုးမြင့်က မကောင်းဘူးတဲ့၊ သူ့ကိုယူရင် မမနှင်းနု ဒုက္ခရောက်မယ်တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဖေဖေက သက်သက် အထင်လွဲနေတာပါ”

တယူသန်ဇွတ်တရွတ်ဖြစ်နေသောအစ်မကို ငပွင့်ဝါက ဘယ်လိုနားသွင်းရမှန်းမသိပါ။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကိုသာ ရှိုက်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့နံနက် ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်းနှင့်အတူ နှင်းနုဖြူက အိမ်မှပျောက်ခြင်းမ လှပျောက်သွားသည်။ ကိုမျိုးမြင့်နောက်သို့ ခိုးရာလိုက်သွားပြီ ဆိုသောစာက ဖခင်ကြီးရဲ့ နှလုံးသား ကို မွေ့မွေ့စေလိုက်သည်။

“တောက်...တော်တော်မိုက်တဲ့ ခွေးမ”

ဒေါသတွေ နာကြည်းမှုတွေဖြင့် ခက်ထန်နေသောဖခင်ကို
မော်မကြည့်ရဲအောင်ပင် ငှပွင့်ဝါ ကြောက်သွားသည်။

“သင်းကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်မယ်၊ ငါ့မှာ နှင်းနုဖြူဆိုတဲ့
သမီးတစ်ယောက်သေသွားပြီ၊ ကြားလားပွင့်ဝါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သိပ်ကိုခံစားနေရသော ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့သနားမိသည်။

နောက်တနေ့မှာ ဖခင်ကြီးက နှင်းနုဖြူကို သမီးအဖြစ်က
အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်သည်ဆိုတာ ကို သတင်းစားထဲထည့်လိုက်သည်။
နှင်းနုဖြူကငှပွင့်ဝါတို့ဘဝထဲက သုံးနှစ်ကျော် ပျောက်ဆုံးသွား သည်။ တစ်ရက်မှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ နှင်းနုဖြူထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ သူ့မှာ နှစ်နှစ်ကျော်သမီး
လေးတစ်ယောက် ရနေသည်ဆိုတာ စာရေးလိုက်သည်။

ဖခင်ကြီး မသိအောင် ထိုစာကို ခိုးဖက်ပြီး ပှက်ထားခဲ့ရသည်။
စိတ်ကြီးသော ဖခင်ကြီးသည် နှင်းနုဖြူကိုနှုတ်က ဖွင့်ဟမတမ်းတသော်လည်း
ကျိတ်ပြီးဆွေးနေသည်ကို ငှပွင့်ဝါ သိပါသည်။

ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ချို့တဲ့လာသော ဖခင်ကိုကြည့်ပြီး
ငှပွင့်ဝါစိတ်မကောင်းပါ။ စိတ်တွေကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး နှင်းနုဖြူကိုပြန်၍ လက်ခံရန်၊
တစ်ခါ ပြောဖူးခဲ့သည်။ ဖခင်ရဲ့ဒေါသတ ကြီး ကြိမ်းမောင်းမှုကို ခံခဲ့ရ၍ နောက်ထပ်
ဘာစကားကိုမျှ မဆိုမိတော့ပါ။

ပထမစာရပြီး ခု တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ ဒုတိယစာကို ငှပွင့်ဝါ ရပြန်သည်။

နှင်းနုဖြူထံသို့ စိတ်အစဉ်က ရောက်နေပေမယ့် လူကိုယ်တိုင်
နှင်းနုဖြူထံသို့ သွားရေးက လွန်စွာခက်ခဲ့နေသည်ပဲ။ နှင်းနုဖြူက သူမရဲ့လိပ်စာကို

ပေးလိုက်သည်။

ခြောက်နာရီလောက်သာ ကြာမည့်ခရီးကို ငှက်ပျံသွားနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ အမောဖောက်နေ သော ဖခင်ကြီးသေမင်းကို လက်ကမ်းကြို့နေသောဖခင်ကို ငှက်ပျံဝါဘယ်လိုမှ ပစ်မထားနိုင်ပါ။

“ငှက်ပျံကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမနှင်းနုရယ်၊ ဖေဖေကိုမမထက် ငှက်ပျံဦးစားပေးရပါမယ်”

နှင်းနုဖြူ ပစ်ထားခဲ့သော ငါးနှစ်ကာ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာအိမ်မှာအပြောင်းအလဲအတွေ့ များစွာဖြစ်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို နှင်းနုဖြူ မသိရှာပါလား။

စီးပွားရေးရော ဖခင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးပါ တစ်စတစ်စကျဆုံးခဲ့သည်။ အသက် ၂၁ နှစ်သာ ရှိသေးသော ငှက်ပျံဝါရဲ့ ဘဝက လွန်စွာ ရင့်ကျက်ခဲ့ရပြီလေ။

ဆရာဝန်ကဖခင်ရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုလွန်စွာစိုးရိမ်ရသည်ဆိုပြီး ဆေးရုံတင်လိုက် သည်။ ငှက်ပျံဝါတစ်ယောက် ဖခင်အတွက် သောကကြီးမားစွာ ခံစားရသည်။

ဆေးရုံမှာတစ်ပါတ်ကျော်ခန့် တင်ထားရပြီး ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်သွားသည်။ တစ်ကောင် ကြွက် တစ်ဘဝ မျက်နှာနှင့် ငှက်ပျံဝါ ရူးမတတ် ခံစားရပြန်သည်။

သတင်းစာထဲ နာရေး ပါပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ငှက်ပျံဝါထံသို့ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် ရောက်လာသူက လွင်ဦး။

(၃)

ထင်ရာစိုင်းပြီး လုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားသောနှင်းနုဖြူရဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရသူက ငုပွင့်ဝါပါ။ ဖခင်ကြီးက သူလုံးဝသဘောမတူသောသူနှင့် နှင်းနုဖြူလိုက်ပြေးသွား၍ သူ့ အတွက် နောက်တရစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

နှင်းနုဖြူအား သဘောတူသူနှင့်ကြိုတင်မစေ့စပ်ထား၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်လို့ နောက်တရ မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေးငုပွင့်ဝါကိုဖေဖေစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးမယ်၊ သမီးဖေဖေရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျှော့ရမယ်”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ သဘောတူတဲ့ မောင်လွင်ဦးနဲ့ သမီးကိုပေးစားမယ်”

“ရှင်”

အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းအလွန်နည်းပါးသော လွင်ဦးကို တစ်ကြိမ်သာဆုံဖူးသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့်ရင်းနှီးကြသည်ကို ငုပွင့်ဝါသိပါသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့်ရင်းနှီးကြကို ငုပွင့်ဝါမှာ ဖခင်၏ ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲနေသည်။ ချစ်သူ မရှိသောအသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော ငုပွင့်ဝါ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖခင်ကြီးကစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်နေပါသည်။

“ဖေဖေရယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကို သမီးမစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ သမီးလေး စဉ်းစားရမယ်၊

တစ်ချိန်သမီးအိမ်ထောင်ပြုမယ့်သူဟာ မောင်လွင်ဦးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက စီစဉ်ခဲ့မှာ”

“အဲဒီ ကိုလွင်ဦးကို သမီးမှမရင်းနှီးတာ ဖေဖေရယ်၊

လေ့လာခွင့်လေးတောင် မပေးဘူး လားဟင်”

“ချက်ချင်းလက်ထပ်မှာမှ မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ စေ့စပ်ထားမှာပဲ၊ အဲဒီ အတောအတွင်း သမီး သူ့ကိုလေ့လာ နိုင်ပါတယ်”

ငပွင့်ဝါ အလွန်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ နှင်းနုဖြူရဲ့လုပ်ရပ်က သူ့ မရဲ့ဘဝကို နှောင်ဖွဲ့အကျဉ်း ချထားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

“ဟိုအမိုက်မလို မဖြစ်အောင် ဖေဖေကာကွယ်ထားရမှာပဲ၊ သမီးကပါ သူ့ လိုမိုက်ဇာကံခင်းပြီး ဖေဖေရင်ကျိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

ဖခင်ကိုသိပ်ချစ်သော ငပွင့်ဝါ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်နိုင်သောအင်အား မရှိတော့ပါပြီ။ ချစ်သူမရှိသေးသော ငပွင့်ဝါဘဝမှာ နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒကို စစ်ဆေး ဆန်းစစ်ခွင့် မရရှိသေးဘဲနှင့် လွင်ဦးကို လက်ခံရပါတော့မည်။

“ဖေဖေ စကားကို နားထောင်ပါ သမီးလေးရယ်၊ မောင်လွင်ဦးဟာ လူတော်လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါကွယ်”

“ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာသလိုသာ လုပ်ပါတော့”

နောက်ဆုံး ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို ငပွင့်ဝါ လိုက်လျှော လိုက်ပါသည်။ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီး သူမကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရစေလိုက်ပါသည်။

လွင်ဦးနှင့် ငပွင့်ဝါကို ဖခင်ကြီးက အကျဉ်းရုန်းပြီးစေ့စပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြည့်မြို့မှာ တာဝန်ကျနေသော အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သည့် လွင်ဦးက စေ့စပ်ပြီး ပြည့်မြို့သို့ ပြန်သွားသည်။

စေ့စပ်ပြီး နှစ်နှစ်အတောအတွင်းမှာ လွင်ဦးက အခွင့်ရလျှင် ရသလို၊ ငပွင့်ဝါထံသို့ လာတတ်သည်။ ငပွင့်ဝါက လွင်ဦး အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးသော်လည်း လွင်ဦးက ငပွင့်ဝါကို ဂရုစိုက်သည်၊ ကြင်နာသည်ကို ငပွင့်ဝါတွေ့ရှိ ခံစားခဲ့ရသည်။

ဖခင်ကြီးရဲ့နာရေးကို သတင်းစာထဲမှာတွေ့ပြီး လွင်ဦး အပြေးအလွှား
ရောက်လာသည်ပဲ။

“ပွင့်ဝါရယ်၊ ဦးဆုံးတာ ဘာလို့ ကိုယ့်ဆီ
ချက်ချင်းအကြောင်းမကြားတာလဲ၊ နေနိုင် လိုက်တာ”

“ပွင့်ဝါ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ ဖေဖေဆုံးတာ ပွင့်ဝါအတွက်
အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးရတာ ပဲ ကိုလွင်ဦးရယ်”

“ဘာလို့ ဒါလောက် အားငယ်နေတာလဲ ပွင့်ဝါရယ်၊ ပွင့်ဝါ အနားမှာ
ကိုယ်ရှိနေတာပဲ”

ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ကောင်းသော လွင်ဦးကို ငှပွင့်ဝါ
ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ငြင်းဆန်စရာ မရှိသော
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငှပွင့်ဝါ ရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ်
အချစ်ဆိုတာ မြူမှုန်လောက်တောင် မရှိတာ။ ငှပွင့်ဝါ သိနေပါသည်။

“ပွင့်ဝါရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးကို ကိုယ်တာဝန်ယူထားပြီးပြီပဲ၊ ပွင့်ဝါဘာမှ
အားမငယ်နဲ့နော်”

လွင်ဦးက ငှပွင့်ဝါအပါးမှာ အားမငယ်ဖို့ တစ်တွတ်တွတ်နှင့်
အားပေးကူညီနေသည်။ အသုဘကိစ္စ အဝဝကို သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီ စီစဉ်ပေးသည်။
ရက်လည်သည့် နေ့ အထိ ငှပွင့်ဝါ အနားမှာ သူရှိနေခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ကိုယ်ပြန်ရတော့မယ်၊ ပွင့်ဝါပါကိုယ်နဲ့ တစ်ပါတည်း
လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာ နုနုလေး ကို လွင်ဦးက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး
သနားစွာနှင့် ပြောသည်။

“ကိုလွင်ဦးကို ငှဝါ တစ်ခုတော့ တောင်ပန်ပါရစေ”

“ဘာများလဲ ပွင့်ဝါ”

“အဖေဆုံးပြီးတာ မကြာသေးဘူး၊ သမီးက လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ပွင့်ဝါ မဖြစ်ချင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ပွင့်ဝါကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားပါဦးနော်”

“နှစ်နှစ်ကြီးများတောင် ကိုယ်စောင့်ခဲ့ပြီးပါပြီ ပွင့်ဝါရယ်၊ နောက်ထပ် အကြာကြီး အချိန်မ ဆွဲပါနဲ့၊ သုံးလေးလလောက် ပွင့်ဝါ အချိန်ယူရင် လုံလောက်ပါပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကိုလွင်ဦး ခုလို နားလည်လိုက်လျှော့မှုအတွက် ပွင့်ဝါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖခင်ကြီးရဲ့ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားမှ နှင်းနုဖြူ ပြည့်မြီမှာ ရှိနေသည်ပဲ။

“ကိုလွင်ဦးကို တစ်ခု အကူအညီတောင်းဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ပွင့်ဝါရယ်”

“ဖေဖေ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ပွင့်ဝါရဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ပြည်မှာရှိတယ်၊ အဲဒါ ကိုလွင်ဦး စုံစမ်း ကြည့်ပြီး တွေ့ရင် ပွင့်ဝါဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါနော်”

“လိပ်စာပေးလိုက်လေ”

နှင်းနုဖြူ ပေးထားသော လိပ်စာကို လွင်ဦးအားပေးလိုက်သည်။ လွင်ဦးက ခွင့်ရက်ကုန်ဆုံး ပြီမို့ ပြန်သွားပါသည်။

စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ရှိနေရှာတဲ့ ငှပွင့်ဝါ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည်ကို သူငယ်ချင်း များက ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်ရှောက်ကြသည်။

(၄)

ပြည်သို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ လွင်ဦးက

ငှပွင့်ဝါပေးလိုက်သောလိပ်စာအတိုင်းသွား ရှာသည်။

တံခါးသေခတ်ထားသောအိမ်ကိုတွေ့ရသည်။

အိမ်နီးနားချင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ဘေးက အိမ်တစ်အိမ်က

သူတို့ ဘာမှမသိ ကြောင်းကို ပြောသည်။ နောက်တစ်အိမ်သို့ လွင်ဦးဝင်ပြီး

မေးမြန်းရပြန်သည်။

“သူတို့ ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘူးကွယ်၊ မနေ့ကပဲ လင်မယား

နှစ်ယောက်လုံး ကားတိုက်ညှပ်စီး ဆုံးလို့ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်”

“ဟာ”

လွင်ဦး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ ငှပွင့်ဝါကို ထိုသတင်းဆိုးကြီးကို

ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

မယုံနိုင်စွာနှင့် ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ကထပ်ပြီး သူ့ကို

သေချာအောင်ပြောသည်။

“အဲဒီ ဦးမျိုးမြင့်ဆိုတဲ့လူက မမှားနိုင်ပါဘူးကွယ်၊

သူတို့တိုက်လိုက်တဲ့ကားက သူ ငှားစီးနေ တာမကြာသေးဘူး၊ ပိုင်ရှင်ကဒီမြို့ကပဲပေါ့၊

အဲဒီ လူအကြောင်းသိချင်ရင် ကားရှင်ကို သွားစုံစမ်း ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တစ်ဆက်တည်း ကားပိုင်ရှင်ကိုစုံစမ်းပြီး လွင်ဦးသွားတွေ့သည်။

လွင်ဦးကို ကားပိုင်ရှင်က မကြည့်မလင်မျက်နှာနှင့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားကအဲဒီ ဦးမျိုးမြင့်နဲ့မိတ်ဆွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကို တစ်ယောက်ကစုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ၊ သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး ပါဘူး”

“တောက်.....”

ကားရှင်က မျက်နှာထား ခက်ထန်ထန်နှင့် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။
မျိုးမြင့်အပေါ်မှာ သူဘာတွေဒေါသဖြစ်နေသည်ကို လွင်ဦး မသိရသေးပါ။

“အဲဒီ မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့လူက လူလိမ်ဗျ”

“ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ကားကိုငှားစီးပြီး တိုက်ပစ်လိုက်တယ်၊
ကျုပ်အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးရတယ်၊ သူက ဒီပြည်မြို့ ရောက်တာမကြာသေးဘူး၊ သူ့
အကြောင်းတွေ သေမှ သိရတယ်၊ အဲဒီ လူက အသုံးအ ဖြန်းကြီးပြီး
အကြွေးတွေမှီလိုပေါက်နေတာဗျ”

“ဒါနဲ့ သူ့ မိန်းမကရောဗျာ”

“သူ့ မိန်းမကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ နေ့ကမှတွေ့ဖူးတာ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ အတွက် စုံစမ်းနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုလူတစ်ယောက်က စုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ အကြွေးရှင်တစ်ယောက်ကပဲလား”

ရှင်းပြနေလျှင် ငှက်ပင့်ဝါအတွက် ဇာက်လမ်းတွေ ရှုပ်လှာမှာမို့
စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူ့ အကြွေးရှင် တစ်ယောက်က စုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ”

“အင်း၊ ကလေးကတော့ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“သူတို့မှာ လေးနှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်၊
ကလေးလဲ စိုးရိမ်ရတယ် ပြောတယ်”

“အဲဒီ ကလေး ဘယ်မှာလဲဗျာ”

“ပြည်၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

လွင်ဦး လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ငှပွင့်ဝါမှာ တူမလေး
တစ်ယောက်သာ ကျန် ခဲ့သည် သူဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိပါ။ ဆေးရုံသို့
လွင်ဦးလိုက်ခဲ့သည်။ ကလေးက အထူးကုသမှု ကို ခံယူနေရသည်။ ကလေးကို
ကုသပေးနေသော ဆရာဝန်ကြီး မိုးကျော်လင်းနှင့် သူ တွေ့ဆုံပြီး ကလေး
အခြေအနေကို မေးသည်။

“ဒေါက်တာရယ်၊ ကလေးအခြေပနေက ဘယ်လိုရှိပါလဲ”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန့်ခန့်ချောချော ဆရာဝန်ကို လွင်ဦးက မေးသည်။
စူးရှသော အကြည့်များ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည်ကို လွင်ဦးတွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ကလေးရဲ့အဒေါ်က ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဪ”

မိုးကျော်လင်းရဲ့မျက်နှာမှာ တွေ့ဝေနက်စွာ ခံစားမှုတစ်ခုကို
လွင်ဦးတွေ့ရသည်။

“ကလေးအခြေအနေက စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ အကောင်းနဲ့အဆိုးက

ငါးဆယ်စီပဲ၊ ကလေးက သိုလ်ပဲလို့ ပြောရမှာပဲ”

ဒေါက်တာ မိုးကျော်လင်းက ကလေးကို လိုက်ပြသည်။ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရရှိနေသော ကလေးကို လွင်ဦးတွေ့မြင်ရသည်။

“ကလေးက သတိမရသေးဘူး၊ မကြာခင်မှာတော့ သတိပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

လေးနှစ်ဆိုသောအသက်နှင့် မမျှအောင် ဝေဒနာခံစားနေရသောကလေးကို တွေ့မြင်နေရ ပြီး မိုးကျော်လင်းနှင့် ခဏစကားပြောပြီးပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း မိုးကျော်လင်းအားပေး ခဲ့သည်။

“ကလေးရဲ့အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိရင် ကျွန်တော်ကိုအကြောင်းကြားပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျောခိုင်းသွားသော လွင်ဦးကိုကြည့်ပြီး မိုးကျော်လင်းခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်စုံရှိ နေသည်။

“ဒီကလေးမှာ အဒေါ်အရင်းဆိုတာ ရှိနေပါရက်နဲ့ဘာလို့ လာမတွေ့ရတာ လဲ၊ အစ်မအ ကြောင်း သူမကြားဘဲနေပါမလား၊ ဆုံးသွားတာတောင်လာပြီးမသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရအောင် သူက ဘယ် မှာ မို့ လို့လဲ”

ကလေးကိုတာဝန်ယူပြီး ကြည့်မည့်သူမရှိ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ၍ မိုးကျော်လင်းကပဲ ကလေးကို တာဝန်ယူပြီး ကုသနေရသည်။ ကလေးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကအစ တာဝန်အဝဝကို မိုးကျော်လင်းကပဲ တာဝန်ယူထားသည်။

ဆေးရုံမှာလည်း အမျိုးအဆွေမဲ့ မိဘမဲ့ သွားရှာသောကလေးကို သူမွေးစားလိုက်ပြီဆိုတာ ကိုပြောကြားခဲ့သည်။ သည့်နေ့မှ သူသိခဲ့ရသည်။

ကလေးတွင် အဒေါ်အရင်းဆိုတာ ရှိသေးသည်ကိုး။

အဒေါ်အရင်း တစ်ယောက်လုံးက

ဘာကြောင့်သည်ကလေးကိုပစ်ပယ်ထားသည်ဆိုတာကို စဉ်းစားရ ခက်နေသည်။

ကံဆိုးရှာတဲ့ကလေးကို သနားကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်နေသည်။
